

Arrest

nr. 61 185 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 25 augustus 2008, verklaart er zich op 26 augustus 2008 vluchteling.

1.2. Op 27 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 januari 2011 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kaboel. U bent van Hazara origine en bezit de sjiïtische geloofsovertuiging. In 1991 huwde u met uw neef X (O.V. X).

Sinds 1989 was uw man werkzaam binnen de partij Hezb-i-Wahdat als monteur van video- en geluidsmateriaal op de afdeling van het vrouwencomité. Toen de Taliban de macht greep in Kaboel en omstreken verliet hij Afghanistan en vestigde hij zich in Hayad Abad, een buitenwijk van de stad Peshawar, in Pakistan. In 1998 werd een arrestatiebevel aangaande uw man en zijn broer in Daily Hewad gepubliceerd tengevolge hun activiteiten bij Hezb-i-Wahdat. Uw schoonbroer Mohammed Nader was lid van het culturele comité van Hezb-i-Wahdat. Uw man zocht vervolgens in Peshawar bescherming bij de veiligheidsdiensten van Hezb-i-Wahdat. Vervolgens leefde hij jarenlang zonder permanente verblijfplaats. Hij was hoofdzakelijk in Pakistan maar ook in Iran en in Behsud 2 te Maidan Wardak. In 1385 (2006) vestigde hij zich permanent in Kohe Birun te Behsud 2, in de woonst die zijn ouders had toebehoord. Uzelf leefde permanent met uw kinderen bij uw ouders in Shindawal, Kaboel. Uw vader was een strenge man en u mocht het huis niet verlaten.

In 1387 (2008) ontstonden er gevechten tussen de Hazara's en de Kuchi's in de provincie Wardak, in het bijzonder in de districten Behsud 1, Behsud 2 en Daimirdad. Tijdens die gevechten kwam uw vader, die ook eigendom had in Wardak, om het leven toen hij schapen wilde kopen in de regio. Uw man kwam naar Kabul en u besloot samen met uw gezin Afghanistan te verlaten. U reisde vervolgens via Iran en Turkije naar Griekenland waar u negen maanden diende te verblijven naar aanleiding van problemen met de smokkelaar. Vervolgens reisde u samen met uw kinderen gescheiden van uw man verder. U en uw kinderen vroegen asiel aan in België op 26 augustus 2009; uw man op 19 oktober 2009. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban en Hezb-i-Wahdat.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een aantal psychologische attesten voor.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven zijn immers geheel gelijklopend met de verklaringen van uw man Birooni Mohammad Qader. Uw man maakte het echter niet aannemelijk zijn land van herkomst te hebben verlaten op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te moeten vrezen. Derhalve hebt ook u het niet aannemelijk gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te moeten vrezen.

De beslissing inzake het asiëldossier van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Vooreerst hebt u het niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden met de Taliban of uw voormalige partij Hezb-i-Wahdat. Tijdens het Talibanregime werd er in de krant Daily Hewad tegen u en uw broer een arrestatiebevel uitgevaardigd (CGVS, 15-10-2010, p. 3). Eveneens tijdens het Talibanregime zou de Taliban bij uw vrouw en schoonfamilie in Kaboel naar u op zoek zijn geweest (CGVS, 15-10-2010, p. 11). Dit alles vanwege uw lidmaatschap en uw activiteiten bij Hezb-i-Wahdat. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen elementen hebt aangehaald die wijzen op een actuele vrees in hoofde van uw persoon ten aanzien van de Taliban of Hezb-i-Wahdat. Als u gevraagd werd wat uw vrees is bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan stelt u de Taliban te vrezen omdat ze machtiger worden in Afghanistan en Hezb-i-Wahdat omdat ze de facto nog veel macht zouden bezitten (CGVS, 15-10-2010, p. 13). Doorheen de gehoren hebt u echter geen elementen aangehaald die wijzen op een gegronde actuele individuele vrees voor één van beide groeperingen. Geen enkele van uw verklaringen wijzen erop dat u de afgelopen jaren met één van beide groeperingen problemen zou hebben gehad, terwijl u toch jarenlang leefde in gebieden waar deze groeperingen sterk aanwezig zijn. Hoewel u stelde bevreesd te zijn, haalde u doorheen de gehoren geen elementen aan die wijzen op een gegronde actuele vrees ten aanzien van de Taliban of de partij Hezb-i-Wahdat (CGVS, 15-10-2010, p. 10).

U verklaarde sinds 1385 (2006) te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en u te hebben gevestigd in jullie eigendom in Kohe Birun, dat gelegen is in het district Behsud 2 van de provincie Maidan Wardak (CGVS, 10-01-2011, p. 3). Nadat er in 1387 (2008) een conflict ontstond tussen de Hazara gemeenschap en de Kuchi's in Maidan Wardak, waarbij uw schoonvader het leven liet, vestigde u zich in Kaboel bij uw vrouw en kinderen (CGVS, 10-01-2011, p. 2). Anderhalve maand na de aanval van de Kuchi's besloot u Afghanistan met het gezin te verlaten (CGVS, 15-10-2010, p. 5). U verklaarde zelf geen persoonlijke problemen te hebben gekend na uw terugkeer in 2006 in de regio Behsood (CGVS, 15-10-2010, p. 10). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u Afghanistan pas hebt verlaten ten gevolge van de problematische veiligheidssituatie in de regio van Behsood waar u zich sinds 2006 heeft gevestigd. Dat u, afgezien van het arrestatiebevel in 1998, nooit enig probleem gekend heeft met

de groeperingen waartegen u heden een vrees inroept, relateert in ernstige mate uw nood aan bescherming en het gegronde karakter van uw vrees voor vervolging. Dit temeer u al die jaren in zowel Afghanistan als Pakistan in regio's verbleef waar beide groeperingen sterk actief zijn.

U stelde overigens zelf niet de intentie te hebben gehad Afghanistan te willen verlaten. U zag zich hiertoe echter genoodzaakt vanwege de uitzichtloosheid met betrekking tot de veiligheidssituatie, zo zegt u (CGVS, 15-10-2010, p. 11). Dergelijke motiveringen getuigen echter niet van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie."

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen bovengenoemde appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 61 184 van 10 mei 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de algemene rechtsbeginselen van “Audi alteram partem”, recht op verdediging en tegenspraak.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal haar beslissing neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet voordien aan verzoeker werd bekend gemaakt. Verzoeker beschikt maar over 30 dagen om de verslagen te weerleggen. Volgens verzoeker is het onverenigbaar met de aangehaalde beginselen in het middel dat het onderzoek op inquisitoriale wijze plaatsvindt en dat het resultaat van het onderzoek niet aan verzoeker wordt meegedeeld alvorens er een beslissing genomen wordt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen onderzoeksbevoegdheid. Het Commissariaat-generaal is als enige bevoegd om onderzoek te vorderen, zodanig dat het onderzoek reeds aan dit stadium tegenspraak moet veroorloven. Indien dit niet het geval is, worden de elementaire rechten op verdediging geschonden.

2.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van de rechten van verdediging dat eist dat de commissaris-generaal de informatie op grond waarvan hij de beslissing zal steunen vooraf ter kennis brengt van de verzoeker. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich bovendien in het administratief dossier en verzoekers konden hiervan kennis nemen. Het inzagerecht laat verzoeker immers toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te komen kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan.

Dit onderdeel kan niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 laatste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 203 van de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

2.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Wat betreft de verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft doch enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

2.5. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing als enig weigeringsmotief de actualiteit van de vrees opgeworpen wordt, wat betekent dat verzoekers relaas niet wordt betwist. Verzoeker meent dat bijgevolg zijn vrees tengevolge van het krantenartikel niet wordt betwist evenmin als zijn vrees ten opzichte van de Hezb-i-Wahdat. De verschillende verblijfplaatsen van verzoeker werden evenmin betwist. Verzoeker is het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aanval van Kuchi's op de Hazara's een voorval is dat slechts verbonden is met de “algemene veiligheidssituatie in de regio”. Volgens verzoeker vergeet het Commissariaat-generaal hierbij toepassing te maken van het fundamenteel beginsel volgens dewelke elke asielaanvraag op zijn eigen merites moet onderzocht worden en er in elk geval rekening moet worden gehouden met alle eigenschappen die tot de

'kandidaat-vluchteling' behoren. Verzoeker citeert artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Verzoeker wenst hierbij te onderlijnen i) dat hij deel uitmaakt van de Hazara-etnie en verwijst in deze naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum applicants van 17 december 2010. Verzoeker stelt ii) dat zijn eigendom zich bevindt in Behsud 2, dat onbetwist een subsidiaire beschermingsregio in de zin van artikel 48/4 §2 c) uitmaakt. Verzoeker verwijst naar de nota van het CGVS voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zowel verzoekers ouders als de ouders van zijn echtgenote zijn afkomstig van Behsud en verzoekers familie heeft gronden in Behsud. Verzoeker merkt nog op dat iii) hij voor de partij Hezb-i-Wahdat werkte en deze partij verliet toen hij kennis nam van de vele mensenrechtenschendingen. Voorts wordt iv) verzoeker gezocht door de Taliban, v) werd hij gedwongen te vluchten naar Pakistan en Iran en vi) verbleef hij in een afgelegen gebied in Behsud 2. Verzoeker besluit dat de verwerende partij rekening had moeten houden met al deze elementen om te oordelen of verzoeker een gegronde en actuele vrees koestert in geval van terugkeer. De aanval van Kuchi's op de Hazara's kan men zien als de laatste druppel voor verzoekers vertrek. Verzoeker werd wel persoonlijk vervolgd in Afghanistan, maar had ermee leren leven.

2.6. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden vanwege de Taliban en de partij Hezb-i- Wahdat. De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker geweigerd in essentie omdat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging niet actueel is.

2.7. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Dit houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (RvS, 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Artikel 48/5, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat er moet worden rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst.

2.8. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker kan het volgende worden opgemerkt. De problemen van verzoeker gaan, blijkens zijn verklaringen, terug tot de periode van het Talibanregime toen er in 1998 een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd door de Taliban. Verzoeker die op dat ogenblik woonachtig was in Kabul, heeft deze stad verlaten na de machtsovername van de Taliban in 1996. Hij leefde vervolgens jarenlang zonder vaste verblijfplaats afwisselend in Pakistan, Iran en Behsud om zich vanaf 2006 permanent te vestigen in deze laatstgenoemde streek. Verzoeker verklaarde zelf dat hij sedert zijn terugkeer naar Behsud in 1385 (2006) geen problemen meer heeft ondervonden noch met de Taliban noch met de partij Hezb-i-Wahdat (gehoorverslag, 10). Hij verklaarde noodgedwongen de streek te hebben verlaten ten gevolge van de gevechten tussen Hazara's en Kuchi's in 2008. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij de streek Behsud of zijn land heeft moeten verlaten omwille van de problemen die hun oorsprong vinden in de jaren negentig en waarvan hij actueel nog steeds gevolgen zou ondervinden. Verzoeker verklaarde overigens zelf nooit de intentie te hebben gehad Afghanistan te willen verlaten, hij voelde zich hiertoe genoodzaakt omwille van de uitzichtloosheid met betrekking tot de veiligheidssituatie (gehoorverslag, 11), een motief dat niet kan gelijkgesteld worden met een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.9. Ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoeker dat de commissaris-generaal vertrekt van twee uitgangspunten die vals zijn.

De bestreden beslissing gaat er volgens verzoeker ten onrechte van uit dat er nagegaan moet worden of er in Kabul toepassing kan worden gedaan van artikel 48/4 §2 c). Verzoeker meent dat uit de beleidsnota van het CGVS moet worden afgeleid dat de herkomstregio van de asielzoeker doorslaggevend is. Het feit dat verzoeker zich in een andere regio zou kunnen vestigen behoort tot een ander onderzoek, namelijk de interne vluchtmogelijkheid. Volgens verzoeker gaat het Commissariaat-generaal er zomaar vanuit dat verzoeker in Kabul woont of zou kunnen wonen. Niettemin bevindt het eigendom van verzoeker zich in Behsud. Verzoeker werd bovendien enkel ondervraagd over Behsud en Wardak. Volgens verzoeker blijkt uit de opmerking dat hij bij de aanval van Kuchi's op de Hazara's naar Kabul is gevlucht, dat Kabul voor hem geen gewoonlijke verblijfplaats was. Verzoeker meent dat er voor een interne vluchtmogelijkheid procedurele garanties moeten bestaan, die worden weerspiegeld in

artikel 48/5 § 3. Verzoeker meent dat in concreto zijn aandacht er niet op werd gevestigd dat er een onderzoek betreffende een intern vluchtalternatief aan de gang was. Er kan volgens verzoeker niet van worden uit gegaan dat hij zonder problemen in Kabul zou kunnen verblijven. Verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines die een beschrijving geven van interne vluchtalternatieven.

2.10. Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat verzoeker zonder problemen samen met zijn echtgenote in Kabul kon gaan wonen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker kort na zijn geboorte met zijn ouders naar Kabul verhuisde en er bijna zijn hele leven is blijven wonen. Het is pas in 2006 dat verzoeker zich terug in Behsud is gaan vestigen tot hij in 2008 terug naar Kabul verhuisde nadat er een conflict was uitgebroken tussen de Hazara's en de Kuchi's. Ook blijkt het hele gezin van verzoeker altijd in Kabul te zijn blijven wonen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht de veiligheidssituatie in Kabul beoordeeld. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Kabul en besluit dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c. De veiligheidssituatie op zich in Kabul wordt door verzoeker verder niet betwist zodat de motivatie dienaangaande onverminderd overeind blijft.

2.11. Waar verzoeker ten slotte verwijst naar zijn eigenschappen en stelt dat er moet beoordeeld worden of hij een reëel risico kent op ernstige schade ten gevolge van zijn medewerking bij Hezb-i-Wahdat en het arrestatiebevel van de Taliban in Behsud 2 verwijst de Raad naar wat reeds uiteengezet werd sub 2.7. en 2.8. en waar werd besloten dat verzoeker niet aantoont dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in zijn hoofdte omwille van deze vroegere problemen, anno 2011 nog steeds actueel is.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER